

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku D. N.
przy uczestnictwie Gminy Miasta K.
o wykreślenie hipoteki z księgi wieczystej (...),
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 stycznia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 4 lutego 2019 r., sygn. akt VII Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od uczestniczki postępowania na rzecz wnioskodawczynie kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd

Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 lutego 2019 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego wymagającego przesądzenia charakteru prawnego oświadczenia obejmującego zgodę podmiotu uprawnionego (wierzyciela) na wykreślenie z księgi wieczystej wpisu ujawniającego przysługujące mu prawo (hipotekę) i kwestii dopuszczalności, warunków, czasu i formy, w którym uprawniony może przedmiotową zgodę wycofać w kontekście zakresu kognicji sądu wieczystoksięgowego.

Istotność zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) konkretyzuje się w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Twierdzenia skarżącej nie są wystarczające do wykazania, że w sprawie doszło do ziszczenia się przesłanki wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli wykładnia określonego przepisu jest powszechnie przyjęta w orzecznictwie oraz w literaturze i została uwzględniona przy rozpoznawaniu danej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436), a ponadto, jeżeli rozstrzygnięcie wskazanego zagadnienia prawnego nie wywiera bezpośredniego wpływu na treść i kształt kwestionowanego

rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji. Nie jest możliwe rozpoznanie zagadnienia dotyczącego sfery, która nie miałaby znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Zagadnienie prawne, aby mogło stanowić przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, musi dotyczyć problemu, który mieści się w zakresie kognicji sądów rozpoznających sprawę i Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym.

Na tle licznych wypowiedzi judykatury i doktryny nie ulega wątpliwości, że zakres kognicji sądu w postępowaniu wieczystoksięgowym w obu instancjach, określony w art. 626⁸ § 2 k.p.c., obejmuje wyłącznie badanie treści i formy wniosku, dołączonych do niego dokumentów i treść księgi wieczystej, rozciągając się także na ocenę, czy czynność materialnoprawna stanowiąca podstawę wpisu uzasadnia powstanie, zmianę lub wygaśnięcie prawa, które ma być wpisane do księgi wieczystej lub z niej wykreślone. W postępowaniu wieczystoksięgowym sąd nie może jednak prowadzić postępowania dowodowego wykraczającego poza granice, które zostały zakreślone w art. 626⁸ § 2 k.p.c., ani uwzględniać dalszych okoliczności niewynikających z wskazanych w tym przepisie dowodów. Przepis art. 626⁸ k.p.c. zawiera pełną regulację przebiegu postępowania wieczystoksięgowego i to zarówno postępowania dowodowego, jak i podstaw orzekania (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2009 r., III CZP 80/90, OSNC 2010, Nr 6, poz. 84; postanowienia Sądu Najwyższego z dnia z dnia 18 maja 2012 r., IV CSK 462/11, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2013 r., II CSK 570/12, nie publ., z dnia 20 stycznia 2016 r. IV CSK 438/15, nie publ., z dnia 23 lutego 2017 r., V CSK 297/16, nie publ., i z dnia 5 kwietnia 2017 r., II CSK 546/16, nie publ.). Przyjmuje się, że sąd jest związany stanem rzeczy istniejącym w chwili złożenia wniosku i kolejnością jego wpływu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2009 r., III CZP 89/09, OSNC 2010, nr 6, poz. 84).

W świetle tego wątpliwości sformułowane przez skarżącą są bezprzedmiotowe i nie mogą stanowić zagadnienia prawnego uzasadniającego przyjęcie jej skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 3 oraz art. 98 § 3 i art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1 i z art. 398²¹ k.p.c.

aj